

Република Србија
Привредни апелациони суд
9 Пж 6566/13
18.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судија Јасмине Стаменковић, председника већа, Вере Тешић и Милице Лакићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., против туженог ИМТ Фабрика мотокултиватора и мотора ДП у стечају, Књажевац, чији је пуномоћник Бранислав Ђурић адвокат из Зајечара, 22. Децембра 1, ради утврђивања оспорених потраживања, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Привредног суда у Зајечару 1. П. 18/2013 од 21.05.2013. године, у седници већа одржаној дана 18.12.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ жалбе тужиоца и туженог и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Зајечару 1.П. 18/2013 од 21.05.2013. године у ставу II, IV, и VI изреке.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке констатовано је да је тужилац делимично повукао тужбу у делу тужбеног захтева за утврђењем постојања потраживања на име неисплаћене зараде за период од ...год до ...године у износу од 16.030,82 динара и законске затезне камате у износу од 5.537,64 динара. У ставу II усвојен је тужбени захтев тужиоца АА из ..., према туженом ИМТ ФАБРИКА МОТОКУЛТИВАТОРА И МОТОРА ДП У СТЕЧАЈУ Књажевац и утврђено потраживање тужиоца на име неуплаћених социјалних доприноса за период ...год. до ...године у износу од 216.480,00 динара на име главног дуга и износа од 117.059,80 динара на име обрачунате законске затезне камате. У ставу III усвојен је тужбени захтев тужиоца, према туженом и утврђено да постоји потраживање тужиоца на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора у износу од 5.811,00 динара, на име главног дуга и 2.317,40 динара на име обрачунате законске затезне камате. У ставу IV одбијен је тужбени захтев тужиоца АА из ..., да се према туженом ИМТ ФАБРИКА МОТОКУЛТИВАТОРА И МОТОРА ДП У СТЕЧАЈУ Књажевац, утврди да постоји потраживање тужиоца по основу неисплаћене отпремнине и то главног дуга у износу од 280.363,48 динара и обрачунате законске затезне камате у износу од 11 1.807,5 1 динар. У ставу V одбијен је тужбени захтев тужиоца да се према

туженом утврди да постоји потраживање тужиоца по основу улога у касу узајамне помоћи у износу од 3.808,52 динара. У ставу VI утврђени су трошкови поступка тужиоца у износу од 45.291,72 динара а туженог у износу од 30.000,00 динара, па се по извршеном пребијању, обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 15.291,72 динара.

Тужилац побија првостепену пресуду у ставу IV и VII изреке па у смислу жалбених навода предлаже другостепеном суду да пресуду преиначи и утврди потраживања по основу неисплаћене отпремнине а туженог обавезе да плати трошкове спора у износу који је определио трошковником.

Тужени побија првостепену пресуду у ставу II и VI изреке па у смислу жалбених навода предлаже другостепеном суду да у побијаном делу пресуду укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на жалбу тужилац предлаже другостепеном суду да жалбу туженог одбије као неосновану.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалбе нису основане.

Првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности као ни повредом из тачке 12. наведеног члана. Пресуда нема недостатака због којих се не може испитати јер су разлози о битним чињеницама јасни и дати и нису противречни стању у списима и изведеним доказима.

Према стању у списима, предмет тужбеног захтева је утврђење потраживања која су тужиоцу оспорена у стечајном поступку у укупном износу од 759.216,17 динара.

Закључком Привредног суда у Зајечару број 1. Ст. 447/2010 од 14.09.2012. године, усвојена је коначна листа признатих и оспорених потраживања стечајних поверилаца а истим је тужилац упућен на парницу ради утврђивања оспореног потраживања у укупном износу од 759.216,17 динара, које се односи на потраживање за социјалне доприносе за период од 01.05.2007. године до 05.12.2008. године, отпремнину, накнаду штете због неискоришћеног годишњег одмора и потраживање по основу улога у касу узајамне помоћи. Тужени је у току поступка оспоравао потраживање тужиоца по основу отпремнине јер је тужиоцу радни однос престао због покретања поступка принудне ликвидације над туженим, док су доприноси на име социјалног осигурања признати пореској управи. Првостепени суд је оценом изведених доказа утврдио да је тужилац био запослен код туженог све до покретања принудне ликвидације када му је решењем ликвидационог управника отказан Уговор о раду решењем број ... од .... године. Овим решењем тужиоцу је отказан Уговор о раду са ... године, због покретања поступка ликвидације над овде туженим. Тужилац није спорио да је остварио право на исплату накнаде због незапослености у трајању од две године. Првостепени суд је из налаза и мишљења вештака утврдио да је тужени у периоду за који тражи накнаду од ... до .... године, био запослен код туженог да обрачунати доприноси на зараду тужиоца за период од .... године до ... године износе укупно 216.488,00 динара а обрачуната камата 117.059,80 динара, а да стечајни дужник није у име и за рачун тужиоца уплатио доприносе за ПИО, здравствено

осигурање и доприносе за случај незапослености Републичком фонду за пензијско инвалидско осигурање.

На правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је ставу II изреке утврдио потраживање тужиоца на име неуплаћених доприноса. Одлука првостепеног суда у овом делу је заснована на правилној примени члана 105. став 2. Закона о раду, члана 10. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, члана 17. Закона о здравственом осигурању, члана 6. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености. Чланом 51. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање је прописано да је обвезник обрачунавања и плаћања доприноса из основице и на основицу за запослене послодавац а обавеза послодавца је да доприносе обрачуна и уплати истовремено са исплатом зараде. Како је тужени у доцњи са испуњењем новчане обавезе то је правилно обавезан да плати камату која је обрачуната у смислу члана 277. став 1. Закона о облигационим односима.

Нису од утицаја на правилност пресуде жалбени наводи туженог да су тражени доприноси признати тужиоцу по пријави пореске управе и да ће се ово потраживање два пута намирити. Пресуда којом је усвојен утврђујући захтев за доприносе није подобна за принудно извршење, па не постоји опасност двоструке наплате потраживања по основу доприноса.

Правилно је првостепени суд одлучио када је у ставу IV одбио захтев тужиоца за утврђење потраживања по основу неисплаћене отпремнине. Тужиоцу је престао радни однос отказом Уговора о раду услед покретања поступка ликвидације над туженим а у решењу о престанку радног односа од ... године, је констатовано да је решењем Агенције за приватизацију 103598/08-769УАП/03 од 05.12.2008. године покренут поступак ликвидације над туженим и да је тужиоцу радни однос престао због покретање поступка ликвидације а да именовани остварује своја права по основу радног односа у складу са законом. У конкретном случају тужилац се по престанку радног односа пријавио служби за запошљавање и њему је исплаћивана накнада у периоду од две године.

Насупрот жалбеним наводима тужиоцу није престао радни однос услед технолошких, економских или организационих промена или због смањења обима посла код туженог како то предвиђа чл. 179 тач. 9 Закона о раду, а по којем би имао право на отпремнину, већ због покретања поступка принудне ликвидације над туженим. Према члану 158. став 1. Закона о раду (Службени гласник РС бр. 24/2005 и 61/2005) послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду, у смислу члана 179. тачка 9 овог Закона, запосленом исплати отпремнину у складу са овим чланом. Према члану 179. тачка 9 Закона запосленом може да престане радни однос ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављање одређеног посла или дође до смањења обима посла. Како у конкретном случају радни однос тужиоцу није престао у смислу чл. 179. тач. 9 Закона о раду, (нити му је уговор о раду отказао послодавац) већ због покретања принудне ликвидације над туженим како је то наведено и у решењу о престанку радног односа. Тужилац у конкретној ситуацији нема право на исплату отпремнине у случају покретања ликвидације јер то не предвиђа Закон о стечајном поступку. Одредба чл. 144 ст. 2 Закона о стечајном поступку прописује да се одредбе овог закона сходно примењују и на поступак ликвидације предузећа а према члану 63. ст. 1 Закона о стечајном поступку, покретање стечајног поступка је разлог за отказ уговора о раду.

Цењени су наводи жалбе да је погрешан закључак првостепеног суда да је поступак ликвидације почео 5.12.2008 године, да тужени у решењу о престанку радног односа које је донео 22.12.2008 године, није могао констатовати да радни однос тужиоцу престаје 5.12.2008 године, међутим исти су без утицаја на правилност пресуде чије је предмет да се утврди потраживање по основу доприноса и отпремнине.

Неосновани су жалбени наводи странака да је незаконита одлука о трошковима поступка са разлога што је иста донета на основу чл. 153., 154. и 163. Закона о парничном поступку, сходно успеху у спору и одређеним трошковницима странака.

Из наведених разлога, применом члана 390. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

ВТ/ГМ/ЕВ

Председник већа – судија
Јасмина Стаменковић .с.р.

За тачност отправка